

Mayrin príbeh

Volám sa Mayra a mám 29 rokov. Narodila som sa v malom meste Ambato, ktoré je vzdialené dve hodiny južne od Quita - hlavného mesta Ekvádoru.

Moji rodičia vždy tvrdo pracovali, aby zaobstarali mňa a moju sestru. Viedli dva obchody, aby nás vychovali v dostatku a mohli nám poskytnúť dobré vzdelanie. V roku 1999 sa naša vláda rozhodla, že zmení menu, proces sa nazýval dolarizácia. Dolarizácia a dovoz lacných čínskych tovarov do našej krajiny spôsobili, že biznis mojich rodičov začal upadať. Ľudia v Ekvádore uprednostnili kúpu lacných čínskych výrobkov, preto železiarstvo mojich rodičov skrachovalo a my sme sa ocitli v dlhoch. Rodičia sa rozhodli, že opustíme krajinu a nájdeme pre nás všetkých, no najmä pre mňa a sestru, lepšie príležitosti.

Do New Yorku sme dorazili v máji roku 2005, päť dní na to som si našla svoju prvú prácu. Môj krstný otec, ktorý žije v USA viac ako 30 rokov, mi ponúkol, aby som roznášala noviny na Newyorskej univerzite. Bolo to pre mňa veľmi ubíjajúce. Do New Yorku sme odišli rok pred mojimi promóciami, školu som teda nedokončila a dnes som robila roznášačku novín pre jednu z najlepších univerzít v krajine. Všetko, čo som chcela, bolo dokončiť školu. Vďaka práci som sa však rozhodla vrátiť späť na štúdiá, bez ohľadu na to, ako dlho mi bude trvať našetriť dostatok peňazí. Moja mladšia sestra, ktorá vtedy mala 17 rokov, pracovala v stavebnej spoločnosti. Pamätám si, ako sme sa tešili, keď sme sa dozvedeli, že má prácu vo "firme". Pracovala však v pivnici. Raz som ju prišla navštíviť, miesto sa nachádzalo v dome v Bushwicku, bolo úplne tmavé, neboli tam žiarovky, len dve obrovské lampy, hnusná kúpeľňa, podlaha bola stále vlhká, pretože z prvého poschodia neustále unikala voda. Ak chcete vedieť, aká bola jej funkcia, tak prosím pekne: najímala pracovníkov bez papierov, ktorým platili päť dolárov na hodinu. Ona robila to isté a pracovala 50 hodín týždenne. Najhoršie bol na tom môj otec. Kým ja so sestrou sme hovorili po anglicky aspoň trochu, on nevedel povedať ani slovo. Pracoval ako maliar-natierač a zarábala 200 až 300 dolárov za týždeň. V práci sa k nemu správali hnusne len preto, že bol Latinoameričan. Raz sa mu stala pracovná nehoda, vytkol si členok, bolo to také zlé, že musel chodiť o barlách. Spoločnosť mu samozrejme neplatila žiadne poistenie. Namiesto toho mu povedali, aby šiel domov a už sa nevracal, pretože už pre nich nie je užitočný. Keďže nemal papiere, nepovedal ani slovo a šiel domov.

Sedem rokov som sa živila strážením malých detí a upratovaním domov. Keď som strážila deti, stretla som mnoho dobrých ľudí s najrôznejšími príbehmi o tom, prečo prišli do New Yorku. Jedna moja kamarátka pochádza z Hondurasu a je tu preto, aby zarobila peniaze a poslala ich svojej mame. Ale som si istá, že nie všetky peniaze idú jej mame. 70 percent z toho, čo pošle, putuje rovno k honduraskému gangu La Mara Salvatrucha. Ak moja kamarátka nepošle domov dostatok peňazí, vyhrážajú sa, že zabijú jej rodinu. Kamarátka nemôže odtiaľto spraviť nič, len tvrdo pracovať a živiť svojich dvoch synov a posielat peniaze späť do Hondurasu. Moja kamarátka z Čile zas prišla do USA, aby ušla od manžela, ktorý ju mlátil. Svojich päť dcér nechala vo Valparaise. Za necelých desať rokov poslala tri zo svojich piatich dcér študovať na vysoké školy v Čile. Povedala mi, že keby zostala v Čile, jej deti by nikdy nedostali slušné vzdelanie.

Našetrila som si dostatok peňazí na školu, ale opäťovne mi nepomohlo to, že nemám papiere na pobyt v krajine. Platila som 1400 dolárov za jeden ročník, chodila som do školy neskoro v noci, pretože som si na školu musela zarobiť. Platenie za školu však nebolo jedinou prekážkou. Frustrujúce je napríklad aj to, že bez platného amerického občianskeho preukazu si nemôžete ani len v obchode vymeniť tovar. Prekážajú

mi aj odsudzujúce komentáre niektorých ľudí, ktorí nemajú ani poňatia, aké sú dôvody toho, prečo som prišla do USA. Spočiatku som po anglicky veľmi nehovorila, nemala som priateľov a cítila som sa osamelo. Dnes promujem a som veľmi hrdá na to, čo som dokázala. V priebehu piatich rokov sme ja aj moji rodičia a sestra pracovali desať hodín denne sedem dní v týždni, splatili sme obrovský dlh a zariadili si v New Yorku slušný život. Veľmi si vážim ľudí, ktorí mi pomohli, ale aj ľudí, ktorí sa ku mne správali neslušne, pretože všetky tie veci, ktoré mi povedali, mi dali silu pokračovať a nevzdávať sa.

Život v USA je pre imigranta veľmi ťažký, pretože každý deň musíte bojovať proti rasizmu, netolerancii a predsudkom. Videla som a počula veľmi veľa rečí namierených proti imigrantom. Mnoho ľudí moju rodinu odsudzuje a pritom nepoznajú náš príbeh. Nejako som sa naučila vysporiadať sa s tým. Čomu však nerozumiem, je nedostatok vedomostí niektorých ľudí. Keď vyrastáš v krajine tretieho sveta, často počuješ, aké skvelé sú Spojené štáty. Akí múdri, inteligentní a vzdelaní ľudia žijú v tejto krajine. Samozrejme, dnes viem, že to nie je pravda, niektorí ľudia v USA nemajú zdanie o svete, ktorý sa nachádza mimo ich okruhu, v ktorom si pohodlne žijú. Ako môžu odsudzovať ľudí, keď ani len netušia, aký ťažký je ich život?

Pravda je taká, že imigranti budujú túto krajinu. Platia dane, tvrdo pracujú a celkovo sú pre ekonomiku prínosom. Hovorte si o imigrantoch, čo chcete, mnohí sme tu kvôli zúfalej situácii, do ktorej sme sa dostali a tu sú ľudia, ktorí nám chcú dať prácu. Nemyslím si, že niekto z nás na tom stráca.